

ELU ON IDÜLL KOOS MÜSTEERIUMIGA

Palve tähendus, tema...magma kohta, muutub vajaduseks tajuda, tunnetada seda kohta, kus ma end leian; tunnetada, miks ma siia olen tulnud ning... missuguse tähenduse pean ma sellele andma, või mis sel on –ilma, et mina peaksin midagi andma-.

Need ei ole küsimused, mis vajavad vastust. Need on küsimused, mida vajatakse. Ning “vajaduste” all mõistke siin seda, mis mul on puudu, et olla... kes iganes!

Kui, olles valmis palvetama, loon ainult... sõnade mentaalse rezhiimi, siis tegelikult ei ole ma valmis. Tõsi on, et sõnu kasutatakse palvetades, need on intentsiooniga ning täis... väga paljusid interpretatsioone!, mis on Loovad intentsioonid, mis on Müsteeriumi intentsioonid: mis on intentsioonid, selle kohta, mis meid endasse mähib, selle kohta, et me oleme.

Näljane teadvustab, ilma seda seletamata, nälga.

Janune kuivatab oma huuled ning sülg valgub tema suhu... soovides näha ühte tilka.

Nad on tunnevad puudust.

Sarnaselt neile on... palve tähendus see, mis teeb meid võimeliseks, kergendab meie jaoks, juhib meid... tundmise poole, teeb teadlikuks ilmselgusest, et elan ühes universumis, ühes Loomingus; et ma elan tänu ühele otsusele; et ma eksisteerin tänu ühele Müsteeriumile.

Mitte millelegi neist ei vasta ma mõistuse ja loogikaga. See ei ole see valdkond! Kuid kõike seda võin ma tunda. Ning selle tundmine! on enese avastamine..., avastada end tõeliselt... Loomingu, uskumise, loomise rüpes.

Tõsi on, et ma võin püsida teadvuses, et ma näen, et ma puudutan, et ma mõtlen, et ma plaanin, et mulle tulevad pähe mõtted, et ma leiutan, et ma vaidlen, et ma joon, et ma magan...

Ja siis...?

Samuti võiksin mõelda: Ja mis tähendus sel kõigel on?

Sest, jah, ma võin olla väga tähtis, kuid teine on seda samuti, ning kolmas, ja neljas... tuhanded miljonid, sajad miljonid, kes on käinud läbi sellest universumi kohast.

Ja kuna –ja kuna- minu peakene on ettevalmistatud vastama: *“Ja see, selle pärast; ja see, tolle pärast; ja see, selle pärast. Ning loomulikult olen ma paksukene, sest ma söön palju, sest ma liigun vähe, sest ma olen järeleandlik, sest ma olen laisk, lodev, sest ma olen “ettekäänete” otsija”*... Mida kõike veel!

Ja mul on vastused olemas!... Vastused!

Ja oleks kohane endalt küsida: *“Ning kõik see, mille jaoks?, kelle jaoks?, miks, mille pärast?”*. Jah! Kuni jõuda küsimuseni: *“Olgu. Ja elu, mille jaoks? Miks?”*

-On üks sinine planeet, riputatud ühte galaktikasse... -mida nad ise hüüavad "rinnaks"-
... (Linnutee hisp.k Via Lactea-piima tee)

-Ja... ja siis? On seal veel midagi?

-Oh, jaa! On tuhandeid sadu tuhandeid galaktikaid...tuhandeid sadu miljoneid ok

-Ah! Niisiis, milleks... mille jaoks elu? Või Te usute, et elu on... adekvaatse kaalust allavõtmise meetodi otsimiseks? Kas Te usute, et elu mõte on omada sihvakat figuuri ning iga päev spelta söömine?

On võimalik et jah, just nii sellest mõeldaksegi. Kuid mõtlemise oht on... Kui see algab, siis enam ei peatu. Ja niisiis jõutakse selle küsimuseni –millele, rõhutan, pole vaja vastata!. Lihtsalt püstitada küsimus-:”Ja kõik see, mille jaoks? “Kelle jaoks?”.

Mis mõtet oleks omada ühte isa ja ühte poega, kel ei ole Püha vaimu? Sest, iseenesest mõistetavalt, Püha Vaimu abiga teeksime selgeks selle isa ja poja asja, kuid eks... raskeks läheb; vaid spekulatsioonid...

Kuni sinnani, et on isegi üks pank, mille nimi on “Püha Vaimu Pank”.

Ühtedel **on vaja** taastada ajalooline mälu! ning üles leida oma pereliikmete kondid, et teha neile püha matusetalitus; teised vajavad triumfi; kolmandad vajavad kindlustunnet; neljandad vajavad ventilatsiooni plaani... nohh, pensionile- poleks ülearune ventileerida end enne-; viiendad vajavad rohkem toitu; kuuendad vajavad rohkem jooki; seitsmendad vajavad rohkem und... “Rohkem” kui vajadus, esineb sagedasti.

Kuid... rõhutame: kas palvuslikus tähenduses, palve tähendusest lähtudes, kõigel sellel... on tähendus? Kui ma ei tea, milleks elu on, kui mul ei ole elamise teadvust –näiteks-**elu on lgaviku idüll koos Müsteeriumiga!**- “elu on lgaviku idüll koos Müsteeriumiga”-... kas seda võib taluda, võtta omaks, ja niiviisi elada? Või on see mingi peenutsev fraas..., mis ei kõlba mitte millekski.

Kas inimolend võiks endalt küsida – hea on teha seda palves- milleks... elada?

Samal ajal –vältimatult- küsida endalt, miks otsustatakse nii paljudel, nii paljudel päevadel, iga päev mitte elada? Kas nad oleksid selle otsuse vastu võtnud kui... kui nad oleksid omaks võtnud idee, et... “elu on õrn aroom kooselust koos lgavese Müsteeriumiga”?

“Õrn aroom kooselust koos lgavese Müsteeriumiga”...

Võib-olla –võib-olla- kui vajadus elamise teadvuse... vajadustest oleks meisse inkorporeeritud, siis ükskõik missugune teine igapäevane ja maine “vajadus” oleks peaaegu momentaanselt realiseeritud; või... poleks sellist nõudmist olemaski.

Üks ja teine nõudmine lakkamatuks iseenda kurnamiseks, vajades ja vajades...

Vähehaaval ilmub elu, nii nagu... teeb seda mingi seeme, enne kui ta jõuab end välja murda valgusesse; briisi. Aga“vähehaaval” tekib mägi, tekib mäenõlvak, tekib jõgi, tekib mets, tekib selva; tekib ulg, tekib kaslane, tekib elevant, tekib inimene, tekib viirus, tekib bakter, tekib... lõpmatus!

See on- kahtlemata, palvuslikus tähenduses- üks Loova Müsteeriumi tahk. Üks tahk. Nii nagu elu üheks tahuks on mingi bakter, mis pesitseb peensooles.

Igavik väljendab end... **eluga; elu sees.**

See on üks väljendus: nii nagu igapähe on vastavalt oma kultuurile oma aktsendile. See on lihtsalt üks väljendus! Mis elavate jaoks muutub piirituks, grandioosseks. Kuid... Loovast optikast vaadatuna on vaid üks lihtne väljendus.

Selles idees koha leidnud elu –“selles idees koha leidnud elu”-, pakub meile perspektiivi!... -“pakub meile perspektiivi”- positsioonist, mida **elu** hõlmab Loomingu sees.

Üks lihtne žest ja... tekib Universum; see paneb elule rõhumärgi. Selliselt, võiksime öelda, et Loov Müsteerium väljendab end.

Ühel kalkuleerimatul distantsil –milleks oleks lõpmatus- võiks öelda..., et ükskõik missugune elu tüüp, vorm on üks Jumalik väljendus, näide. Ning kui näide, kuulub see...- “kuulub see”- sellesse Loovasse Müsteeriumisse. Niisamuti kui me kuuleme mingit väljendit või näeme mingit žesti ning ütleme: *“Ah! See on omane Carlosele, Luisile, Albertole”...*, elu kohta võiksime öelda: *“Ah! See on omane Jõule; Loovale Müsteeriumile”*.

Jah, aga see “haarab kaasa”. “Haarab kaasa”..., sest see elu püsib ja jätkub ja on alal “tänu”...

Jah. See sõltumatus, mille inimteadvus on võtnud, see enese “**lahtiühendamine**”... - Loomingust, Universumist..., ükspuha, kuidas te seda nimetada soovite- on draama; on tragöödia.

Ning olgu!, nõustute? See ei ole mingi arvamus...

Jah! Niisiis draama ja tragöödia ja lootusetus –et oleks kompleksem- tekivad tänu sellele, et olend –antud juhul “inimene”- on iseseisvunud, on eraldunud –oma teadvusest tingituna- oma algupärast. Ja selle tulemusena, idee, mis tal on **oma** olemuse kohta, ei ole see idee, mis “**on**”, vaid on idee, mis vangistab.

Liik on iseennast vangistanud! Elab ignorantsi, sõltuvuste ja matuste trellide taga! Ning selge, tulemuseks on draama draama järel!, tragöödia tragöödia järel, korruptsioon korruptsiooni järel, vale vale otsa!... Nii on!: nagu ütleb kuulus Stephen Hawkins “100 aasta pärast inimelu ei ole enam” tingituna nukleaarsetest- ning viiruslikest motiividest.

Ning juba aegu tagasi on mainitud väljasuremist; kuues väljasuremine või... ükskõik mitmes, nagu soovite.

Kuid jõudnud igapähe identiteedini, võiksime muuseas öelda, et kõik minu draama, tragöödia ja lootusetuse konfliktid –mahutatud sinna - on motiveeritud oma teadvuse vangistamisest, iseenda vangistamisest!; trellid, mis ma iseendale ise olen ehitanud; kurnatud, sest ma pidevalt tarbin ennast.

Mina ise, koos teistega! –olen nagu liik; väljaarvatud erandid-, need, kes teevad elust... sektantliku, rassistliku, ksenofoobse interpretatsiooni... ja vangistavad selle; ning kindlustavad elu.

Kui iga elu on hõrk hingus ühest Müsteeriumi Armastuses lõputust žestist...-“ Igaviku Müsteeriumi... Armastuse lõputu žest”-, miks teda vangistada?

Kas võiks anda võimaluse -nimetame seda nii- sellele "ilmutusele", mida palve meile näitab? Kas võiks anda talle võimaluse, et "olen lihtsalt üks Igaviku õrn liigutus? Ning sellepärast ei kuulu ma iseendale. "Ma olen millegi väljendus". Ning seepärast minu tegemine ja minu areng peab –iseenesestmõistetavalt- sarnanema minimaalselt sellele **millelegi**, millesse ma kuulun! Oma kuuluvusest lahtilaskmine tähendab kaotada käsi, jalgu, nina, silmi!...;olema skelett...

Jah. On küll võimalik paljastada, näidata ennast, avaldada, ilmutada ennast ja tunda end avaldatuna, ilmutatuna!, nagu mingi tume foto, mis me oleme olnud, sest valgus ei olnud veel sisenenud! Ja nüüd ma ilmutan end ning ma näen end!: "Ah! See olen mina!" Ning nähes ennast, ei tunnista ma end enam vangistatuna, vaid vabastatuna. Ma näen end valguse vihuna! Ilma peata, ilma kehata, ilma jäsemeteta...

Ma näen end peene, õrna ideena!..., imelisenä!, fantastilisenä!, uskumatuna!...

Seal... me oleme.

Seal...

***